

під
жовтим
небом
мрій

під хвостим небом мрій

Лариса
Федорченко

Львів
Видавництво Старого Лева
2025

УДК 821.161.2-311.2
Ф 30

Лариса Федорченко

Ф 30 Під жовтим небом мрій [Текст]: повість / Лариса Федорченко. — Львів: Видавництво Старого Лева, 2025. — 136 с.

ISBN 978-966-448-455-5

Марія-Валентина Мороз-Матіас — столична школярка, донька українця й домініканки. Від своїх однолітків вона відрізняється хіба що шкірою, темнішою на кілька тонів. Однак ця деталь стає приводом для насмішок однолітків.

Книжка написана у формі щоденника, у якому дівчинка міркує над буденними і винятковими ситуаціями свого життя. Переживати прикрощі їй допомагає сім'я, друзі й улюблене заняття — малювання. І навіть коли життя робить крутий поворот, виявляється, що за ним — лише цікаві відкриття, а можливо, навіть здійснення мрій.

УДК 821.161.2-311.2

© Лариса Федорченко, текст, 2025
© Таня Зейналова,
художнє оформлення, 2025
© Видавництво Старого Лева, 2025

ISBN 978-966-448-455-5

Усі права застережено

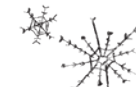
¡Atención!

Не читати! Не гортати!

Особистий щоденник Тіни.

Марія-Валентина Мороз-Матіас

¡Información privada!

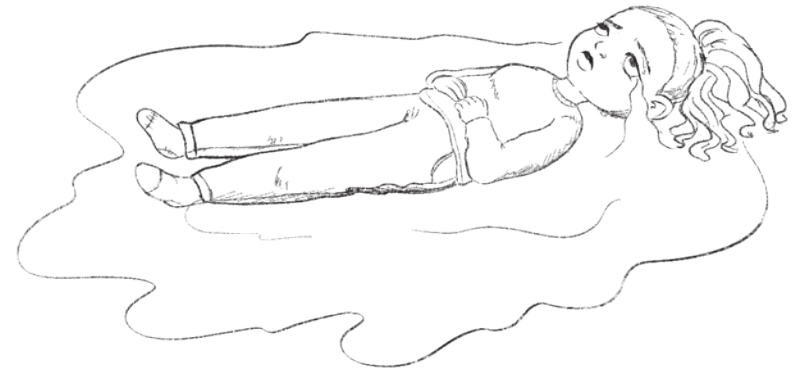

18 грудня

Сьогодні прокинулась із болем у животі. Навіть кашляти чи сміятися було боляче. Мама залишила мене вдома. Добре. Хоч день не в школі. Погано, що доведеться йти в поліклініку. Та це краще, ніж до школи.

Не знаю, може, тому Дусику щось за вихідні сталося, бо вчора, у понеділок, він наче здурів. Не те щоб він зазвичай надто розумний, але таким рідкісним дурбанем ще не був.

Почалося все в коридорі, перед першим уроком. Він стояв у дверях до класу, давав усім хлопцям «п'ятюню» і кланявся дівчатам, що заходили. Коли я підійшла, сказав:

— Стояти! Кольорові класи тепер окремо. Йди, Матіас, он там твоє місце, — і показав рукою до туалетів.

Светка зразу підскочила до нього, штовхнула, назвала придурком. Я просто зайшла в клас, «не помічаючи» Дусика. Ну, немає сенсу йому щось доводити. Я намагалася. Ми ж із Дусиком з першого класу вчимося разом. Я і билася з ним, і сварилася. Безрезультатно. Тепер я його ігнорую. Наскільки можу.

Уже сидючи за партою глянула на однокласників: майже всі всміхалися, спостерігаючи за «шоу». Светка продовжувала насакувати на Дусика, аж тут надійшла математичка. Загнала всіх до класу й почала урок.

На другій перерві ми зі Светкою стояли біля підвіконня, я показувала їй стікери, які мені прийшли вчора поштою. Батьки дозволяють мені раз на місяць самій обирати собі в інтернеті стікери й різні кумедні штуки.

Дусик став просто перед нами й почав голосно наспівувати мотив *In The Jungle The Mighty Jungle* з мультфільму «Король Лев» і, кривляючись, танцювати. Зібрався натовп, Дусика заохочували, йому підспівували. Светка хотіла знову на нього наскочити, але я потягла її за руку геть. На сварку збіглося би ще більше людей.

Я ніяк не можу зрозуміти — те, що моя шкіра темніша на кілька тонів, змінює мене як людину? Як щось, чого я навіть не обирала, може стати причиною для всіх цих знущань? Мама говорить про людську неосвіченість, про погане виховання, про довгі роки ізоляції від світу, але мені ж від цього геть не легше! Анітрохи!

Як же болить живіт! Мама сказала збиратися до лікаря.

Повернулися з поліклініки. Що зі мною, не зрозуміло, а живіт ще в поліклініці перестав боліти. Перелякався, мабуть. Мама каже, що так часто буває, але не знає чому. Дали довідку на сьогодні, але завтра знову до школи. Блін! Швидше би канікули!!!

Світка написала у вайбері. Питала, чому я не в школі. Спишемося, коли прийде зі школи.

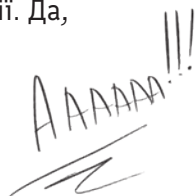
Той придуркуватий Дусик танцями вчора не закінчив. Коли вчителька з біології спитала, хто черговий, він вигукнув:

— Плантації на підвіконнях поливатиме Матіас! Поклик природи! Джунглі як природне середовище!

Усі сміялися. Кароліна Іванівна, ховаючи посмішку, вдавала, що нічого не відбувається. Михайленко, що якраз був черговим, мовчки встав і пішов поливати квіти. Час від часу поглядав на мене й, показуючи на банку з водою, «запрошував» до поливання. Всі вибухали реготом. Дусик і тут не змовчав. Подивився на Світку й каже:

— Михайленку! Поливай уже сам. Схоже, Лисицина дала вихідний своїй Матіас від плантації. Да, Лисице? Як воно — бути рабовласницею?

Чому Кароліва (так ми вчительку називаємо) не втрутилася? Вона ж учителька! Хіба їм не розповідають про расизм? Не вчать, що — погано, а що — добре? Вона завжди мовчить. Тому Дусик на її уроках виступає більше й сміливіше.

Після уроків, коли я йшла додому, Дусик з іншими своїми придурками наздогнали мене у дворі школи.

— Шо, Мороз-Матіас, холодно? Це тобі не Африка!

Він повторював одне й те саме щоразу голосніше, потім щось кричав про банани. Хотілось одночасно й прибити його наплічником, і провалитися крізь землю. Як же він дістає!

Світка пише: «Ти там як? Жива? Слу! Здається, я жирію. Я науглила круті вправи. Давай разом?».

Про які, цікаво, жири вона говорить? Нормальна вона. Звичайна. Її мама весь час на якихось дістах сидить. То не їсть після шостої, то все без цукру, то без солі, то самі овочі, то лише каші. Мені здається, вона це робить, бо модно. Не може ж вона не бачити, що не має зайвої ваги? От і Світка тепер про жири мені пише.

«Лисицина, які жири? Тобі до окуліста, може? Ти нормальна? Скинь лінк на вправи».

